

Sygn. akt X GC 135/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **12 maja 2014 r.**

Sąd Okręgowy w Gliwicach, X Wydział Gospodarczy

w składzie

Przewodniczący **SSO Lesław Zieliński**

Protokolant **Aleksandra Ciesińska**

po rozpoznaniu w dniu **12 maja 2014 roku** w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa **(...) Sp. z o.o. G. Sp. k. w Ż.**

przeciwko **R. R.**

o zapłatę kwoty 211.308,92 zł

utrzymuje w całości w mocy nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym z dnia 29 sierpnia 2013 roku, sygn. akt X GNc 508/13.

SSO Lesław Zieliński

Sygn akrt X GC 135/14

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (...) Spółka komandytowa w Ż. wniosła o zasądzenie od pozwanego R. R. kwoty 211.308,92 zł wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami postępowania.

W uzasadnieniu powód wskazał, że strony pozostawały w stosunkach handlowych regulowanych umową z dnia 17 września 2012 roku. Pozwany kupił od powodowej spółki różne towary co potwierdzają faktury VAT. W dniu 19 czerwca 2013 roku pozwany uznał na piśmie bezsporne i wymagalne zobowiązania w łącznej wysokości 211.308,92 zł. Pozwany wezwany do zapłaty tej należności nie uiścił jej.

W dniu 29 sierpnia 2013 roku Sad Okręgowy w Gliwicach wydał w niniejszej sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym uwzględniając powództwo w całości.

Od powyższego nakazu zarzuty wniósł pozwany wnosząc o jego uchylenie i oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu zarzutów pozwany wskazał, że powód nie udowodnił dochodzonego roszczenia zgodnie z art. 6 kc. Samo przedstawienie w tym zakresie faktur VAT jest okolicznością niewystarczającą. Ponadto powód do odpisu pozwu załączył jedynie kserokopie dokumentów nie poświadczone za zgodność z oryginałem a tym samym nie mogą one stanowić dowodów w niniejszej sprawie. W przypadku uwzględnienia powództwa pozwany wniósł o rozłożenie należności na 36 miesięcznych rat na podstawie art. 320 kpc.

W odpowiedzi na zarzuty powód wniósł o utrzymanie nakazu zapłaty w mocy wskazując na to, że udowodnił swoje roszczenie poprzez dołączenie do pozwu umowy wiążącej strony, faktury i uznanie długu przez pozwanego z dnia 19 czerwca 2013 roku. Powód wskazał, że w niniejszej sprawie brak jest podstaw do rozłożenia należności na raty ponieważ pozwany nie udowodnił, że w niniejszej sprawie zachodzi szczególny przypadek o jakim mowa w art. 320 kpc. Ponadto powód załączył uwierzytelnione odpisy dokumentów dla pozwanego dołączone do pozwu.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny.

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (...) Spółka komandytowa w Ż. zawarł z pozwanym R. R. dnia 17 września 2012 roku umowę handlową w zakresie sprzedaży towarów z odroczonym terminem płatności. Na podstawie tej umowy pozwany zakupił

u powoda towary na łączną kwotę 211.308,92 zł za które nie uiścił zapłaty. Pozwany dnia 12 czerwca 2013 roku uznał to zobowiązanie wobec powoda

i oświadczył, że spłaci ją w 3 ratach wraz z odsetkami. W związku z brakiem zapłaty rat w wyznaczonych terminach powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty dochodzonej pozwem. Pozwany na rzecz zaległości nie dokonał żadnych wpłat.

/dowód: umowa handlowa wraz z ogólnymi warunkami sprzedaży

i załącznikami k 12- 15 faktury VAT k 16 - 55, zobowiązanie do spłaty należności k 56, 57, wezwanie do zapłaty z k 58,59/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów przedstawionych przez powoda uznając je za wiarygodne.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

W niniejszej sprawie spór pomiędzy stronami sprowadza się do ustalenia zasadności roszczenia powoda o zapłatę kwoty dochodzonej w pozwie.

W ocenie Sadu w niniejszej sprawie strony zawarły umowę sprzedaży. Zgodnie z art. 535 kc przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Sprzedaż jest umową dwustronnie zobowiązującą. Skutkiem zawarcia umowy sprzedaży jest zobowiązanie się sprzedawcy do przeniesienia własności rzeczy lub prawa na kupującego oraz zobowiązanie się kupującego do zapłacenia sprzedawcy umówionej ceny. Świadczenie jednej strony jest więc odpowiednikiem świadczenia drugiej strony. Umowa sprzedaży ma charakter umowy wzajemnej i konsensualnej. Ważność umowy zależy więc wyłącznie od zgodnych oświadczeń woli stron, a wydanie rzeczy czy też zapłata ceny są zdarzeniami będącymi wyłącznie przejawami jej wykonania. Umowa sprzedaży ze swej istoty jest umową o charakterze odpłatnym. Odpowiednikiem świadczenia sprzedawcy jest umówiona cena, a więc ustalona przez strony i wyrażona w pieniądzu wartość rzeczy lub prawa będących przedmiotem umowy. Obowiązkiem kupującego jest zapłacenie ceny, tj. ustalonej sumy pieniężnej określonej w stosunkach krajowych (art. 358 § 1 k.c.), której wysokość ma odpowiadać wartości przedmiotu sprzedaży (cena). Cena musi być zatem wyrażona w pieniądzu, lecz jej zapłata może nie mieć formy pieniężnej, sprzedawca może przyjąć na poczet ceny inne świadczenie. Głównym obowiązkiem kupującego wobec sprzedawcy jest obowiązek zapłaty ceny. Naruszenie tego obowiązku musi być traktowane jako niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania dłużnika w umowie wzajemnej.

Zgodnie z zasadą kontrydiktoryjności ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego. To one, a nie sąd są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania i one wreszcie ponoszą odpowiedzialność za jego wynik. Ciężar dostarczenia w postępowaniu sądowym materiału procesowego spoczywa zasadniczo na stronach, a Sąd utracił prawo prowadzenia dochodzenia w celu ustalenia dowodów koniecznych dla rozstrzygnięcia sprawy. Zatem Sąd orzeka według twierdzeń i dowodów stron, a sam tylko wyjątkowo może dopuścić dowód nie wskazany przez stronę. W szczególności zaś okolicznością przemawiającą przeciwko prowadzeniu przez Sąd postępowania dowodowego z urzędu jest gospodarczy charakter sprawy, związany z profesjonalizmem obu stron.

W rozpatrywanej sprawie, reguła dowodowa z art. 6 k.c. nakładała na powoda obowiązek wykazania zawarcia umowy jej wykonania oraz braku zapłaty należności przez pozwanego ceny. Powód spełnił ten obowiązek załączając do pozwu umowę handlową w zakresie sprzedaży towarów zawartą między stronami dnia 17 września 2012 roku, faktury wystawione za zakupiony przez pozwanego towar, a przede wszystkim oświadczenie powoda o uznaniu należności dochodzonej przez powoda w niniejszej sprawie i zobowiązaniu się pozwanego do zapłaty jej w 3 ratach.

Pozwany natomiast nie przedstawił żadnych dowodów z których wynikałoby, że nie jest zobowiązany do zapłaty na rzecz powoda kwoty dochodzonej przez niego w pozwie. Fakt zawarcia pomiędzy stronami nie wynika tylko i wyłącznie z faktur dołączonych do pozwu, ale także z umowy zawartej przez strony umowy sprzedaży i uznania należności przez pozwanego. Pozwany nie przedstawił żadnych dowodów z których wynikałoby, że jego oświadczenie o uznaniu długu jest nieważne, a roszczenie powoda jest niezasadne. Pozwany nie składał żadnych reklamacji, nie przedstawił żadnych dokumentów z których wynikałoby, że dokonał jakiegokolwiek zapłaty na poczet należności powoda dochodzonej w pozwie wynikającej z uznania długu. Do pozwu powód dołączył poświadczony za zgodność z oryginałami kserokopie i tym samym sąd miał pełne prawo uznać je za dokumenty stanowiące pełnoprawny materiał dowodowy. Powód nie miał obowiązku doręczenia pozwanemu kserokopii poświadczonych za zgodność z oryginałem. Powód w odpowiedzi na zarzuty pozwanego dołączył kserokopie poświadczony za zgodność z oryginałami. W świetle zasad doświadczenia życiowego jak i obrotu gospodarczego dla Sądu orzekającego stanowisko pozwanego jest jedynie próbą wydłużenia postępowania i faktycznego dalszego kredytowania jego działalności przez powoda. Podkreślenia wymaga, iż „technologia„ ta, korzystania z uprawnień przewidzianych w przepisach proceduralnych, jest stosowana konsekwentnie przez pozwanego w toku całego postępowania.

Sąd uznał, iż brak jest w niniejszej sprawie podstaw do rozłożenie pozwanym zapłaty zsządzonej kwoty na raty na podstawie art. 320 kpc ponieważ nie wykazali oni, że w niniejszej sprawie zachodzi szczególny przypadek pozwalający Sądowi na zastosowanie tego artykułu. Pozwany nie wskazał, żadnych szczególnych okoliczności uzasadniających rozłożenia należności na raty. Taką okolicznością nie jest trudna sytuacja majątkowa i finansowa w branży budowlanej.

W związku z brakiem zapłaty ceny w terminie wynikającym z umowy sprzedaży oraz niewywiązaniu się przez pozwanego ze złożonego powódce, oświadczeniu o spłacie należności w ratach powodowi wierzytelności, należą się odsetki ustawowe jak tego domagała się w pozwie. Zgodnie bowiem z art. 481 § 1 i 2 k.c., jeżeli dłużnik opóźnił się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek w wysokości ustawowej za czas opóźnienia (od dnia wymagalności do dnia zapłaty), chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Odsetki stanowią zatem dla dłużnika swoistą ustawową „sankcję cywilną” za sam fakt niespełnienia świadczenia pieniężnego w terminie, chociażby nastąpiło to z przyczyn niezależnych od dłużnika (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 12 stycznia 2005 r., sygn. akt I ACa 869/04, opubl. LEX nr 147133). W niniejszej sprawie brak jest jakichkolwiek podstaw do uznania że powodowi nie należą się odsetki za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu

Sąd nie znalazł podstaw do ustanowienia dla pozwanego pełnomocnika z urzędu ponieważ w niniejsza sprawie powód nie został zwolniony z kosztów sądowych, a wnosząc o jego ustanowienie pełnomocnika nie wykazała żadnych dokumentów dotyczących jego aktualnej sytuacji majątkowej. Ponadto niniejsza sprawa nie jest skomplikowana pod względem merytorycznym i faktycznym aby udział pełnomocnika był potrzebny. Z pism składanych przez pozwanego wynika, że posiada on wystarczającą wiedzę prawniczą aby mógł skutecznie reprezentować swoje interesy w niniejszej sprawie. Ponadto wniosek o ustanowienie pełnomocnika pozwany wniósł dnia 7 maja 2014 roku, a więc na 5 dni przed terminem rozprawy, o której terminie został poinformowany dnia 24 kwietnia 2014 roku.

Sąd orzekł na podstawie art. 535 i następnego kc oraz art. 481 kc w zakresie odsetek.

Sąd orzekł o utrzymaniu nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu nakazowym na podstawie art. 496 kpc.

O kosztach procesu Sąd orzekł w nakazie stosownie do art. 98 k.p.c. zobowiązując pozwanego-jako stronę przegrywającą sprawę – do zwrotu przeciwnikowi kosztów niezbędnych do celowego dochodzenia praw i celowej

obrony. Na zasadzoną w nakazie kwotę 9.859,00 zł składają się: opłata sądowa w kwocie 2.642,00 zł, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 7.200,00 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika powoda ustalono w oparciu o § 6 pkt 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.). Pozwany został zwolniony z kosztów sądowych w postaci opłaty od zarzutów i tym samym brak było potrzeby rozstrzygnięcia o kosztach postępowania w wyroku.

SSO Lesław Zieliński